

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/43/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225154
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1212225154.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Branislava Kráľa v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava v konaní o náhradu majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 550,- eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 16. septembra 2014, č. k. 9C/40/2012-91 a proti uzneseniu tohto súdu zo dňa 27. novembra 2014, č. k. 9C/40/2012-115, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 16. septembra 2014, č. k. 9C/40/2012-91, **p o t v r d z u j e**.

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 27. novembra 2014, č. k. 9C/40/2012-115, v napadnutej časti, **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa voči žalovanému domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 550,- eur s príslušenstvom. Zároveň zamietol návrh žalobcu na prerušenie konanie. Žalovanej nepriznal náhradu trov prvostupňového konania.

Súd prvého stupňa uviedol, že návrhom zo dňa 17.09.2012 sa žalobca domáhal vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by súd prvého stupňa rozhodol, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mala vzniknúť žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX dlžníkom (povinným) T. L. (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č. EX 5005/2011) v zákonom stanovenej lehote. Žalobca sa zároveň domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 125,- eur z titulu majetkovej ujmy a 550,- eur z titulu nemajetkovej ujmy.

Súd prvého stupňa vec prejednal v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovanej, ktorí sa na pojednávanie dňa 16.09.2014 nedostavili, hoci boli riadne predvolaní, pričom žalobcovi bolo súdom prostredníctvom jeho právneho zástupcu dňa 09.11.2012 doručené uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19.10.2012, č.k. 9NcC/66/2012-21 o nevyhlásení sudcov Okresného súdu Bratislava II.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 9 ods. 1 a 2, ust. § 17 ods. 1 až 3, § 19 ods. 1 až 3 a ust. § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ďalej ust. § 44 ods. 2 a ust. § 41 ods. 2 písm. d/ zák. č. 233/1995 Z.z. účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v exekučnej veci oprávneného žalobcu proti povinnému T. L., nar. XX.XX.XXXX (a nie narodená XX.XX.XXXX ako nesprávne v návrhu na začatie konania uvádza žalobca), vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 37Er/446/2011 vydal tunajší súd dňa 16.03.2011, na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručenej tunajšiemu súdu dňa 10.03.2011, poverenie na vykonanie exekúcie č. 5102 093675* a uznesením zo dňa 16.03.2011 predmetnú žiadosť v časti zmenkového úroku z omeškania zastavil. Z uvedených skutkových okolností sa dá usudzovať, že súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie iba čiastočne nedodržel zákonnú 15 - dňovú lehotu a exekútora poveril vykonaním exekúcie po 328 dňoch od podania žiadosti. Žalobca sa po tom, čo žalovaná jeho žiadosti na predbežné prerokovanie veci nevyhovela, domáhal náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy proti žalovanej z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom ako zodpovednosti objektívnej, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom v súlade s § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Súd preto v tomto prípade neskúmal, či došlo k prietahom v konaní, ale skúmal nedodržanie zákonnej lehoty. Podľa súčasného znenia zákona č. 514/2003 Z. z. všeobecný súd nie je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu. Nakoľko však právna úprava zákona č. 514/2003 Z. z., účinná v období namietaného nesprávneho úradného postupu, nevyžadovala vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, súd dospel v súlade s § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. k záveru, že je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty. Súd preto na základe uvedeného dospel k záveru, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu tunajšieho súdu, ktorý do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, avšak to iba za predpokladu, že ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je potrebné vykladať tak, že aj v prípade, že súd zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, má aj tak vydať poverenie v časti, ktorá neodporuje zákonu v 15 - dňovej lehote. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bol súd povinný poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie do 15 dní bez ohľadu na druh exekučného titulu. Argumentácia žalovanej, ktorá sa odvoláva na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010 a ktorá tvrdí, že 15- dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule, preto neobstojí.

Čo sa týka druhého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existencie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, súd sa stotožnil s argumentáciou žalovanej a dospel k záveru, že žalobca ich v konaní dostatočne nepreukázal.

Pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, mal súd za to, že aj v prípade, že by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je povinný žalobca preukázať. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení v tomto konaní označil ako dôkaz znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný dňa 17.01.2014

Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave vo veci stanovenia výšky majetkovej škody spoločnosti POHOTOVOŠŤ s r.o., ktorý žalobca založil k sp. zn. tunajšieho súdu č.k. 9C/28/2012. Súd sa s uvedeným dôkazom oboznámil na pojednávaní dňa 16.09.2014 a zistil, že tento listinný dôkaz nepreukazuje vznik a výšku skutočnej majetkovej škody v tejto konkrétnej prejednávanej veci, ale vyčísluje iba náklady všeobecne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na okresných súdoch Slovenskej republiky v exekučných veciach. Súd mal za to, že takto vyčíslené výdavky nie sú skutočnou škodou, ktorú bol žalobca povinný v tomto konaní preukázať, nakoľko sa jedná iba o všeobecne vyčíslené náklady, ktoré nepreukazujú vznik a výšku majetkovej škody konkrétne v tejto prejednávanej veci. Dôkazné bremeno preukázať vznik a výšku skutočnej škody zaťažovalo žalobcu a znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný dňa 17.01.2014 Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, nie je dôkazom preukazujúcim vznik a ani výšku škody v tomto konkrétnom prípade. Keďže žalobca na preukázanie vzniku škody dôkazné bremeno neunesol, súd jeho návrh v časti o náhradu škody zamietol.

Žalobca sa taktiež domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože mal za to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Z uvedeného vyplýva, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na žalobcu v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je totiž súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena účastníkom konania. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 467/08 vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy v súlade s § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je práve preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Medzi prvky nemateriálnej ujmy u právnických osôb patrí povesť spoločnosti, ale taktiež neistota v plánovaní rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti. Žalobca uviedol, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca však svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Súd nemôže žalobcovi priznať náhradu nemajetkovej ujmy na základe jeho abstraktných tvrdení, keď nepreukázal a nekonkretizoval, aké podnikateľské postupy a aktivity boli ovplyvnené. Pokiaľ žalobca tvrdil, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, súd mal za to, že žalobca nevyužil svoju zákonnú možnosť podať sťažnosť na prípadné prieťahy. Navyše súd s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 675/2011 zastáva názor, že nepríjemnosti spôsobené členom vo vedení spoločnosti možno zohľadniť iba v obmedzenej miere, a že v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnou neprímeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na právnickej osobe nejakým spôsobom podieľajú, nakoľko im nevzniká ujma priamo (nie je daná priama príčinná súvislosť).

Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností jednotlivého prípadu. Súd má za to, že nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia v danej exekučnej veci, nemohlo spôsobiť neistotu, alebo vznik akejkoľvek škody či nemajetkovej ujmy. Odhliadnuc od skutočnosti, že žalobca nijako nepreukázal ani vznik skutočnej škody ani nemajetkovej ujmy, je nepravdepodobné, že by za 328 dní došlo k tak závažnej ujme, ako popisoval žalobca v návrhu. Nie je prípustné, aby žalobca prenášal podnikateľské riziko vo forme zániku, resp. riziko insolvenčie povinného na súd. Pri posudzovaní formy a výšky nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť aj jeho

podnikateľskú aktivitu. Pokiaľ žalobca poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou, musí byť uzrozumený s tým, že existuje riziko insolvenčie povinného, a že exekučné konanie môže trvať pomerne dlho, čo so sebou nesie tak vyššie finančné náklady, ako aj psychickú záťaž. Súd mal za to, že vzhľadom na dĺžku času, ktorá ubehla od uplynutia 15 - dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu a na ostatné okolnosti daného prípadu, je dostatočným zadosťučinením pre žalobcu konštatovanie porušenia jeho práva.

Súd sa nestotožňuje ani s názorom žalobcu, že možno priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia a nárokom priznávaným Ústavným súdom Slovenskej republiky za prieťahy v konaní. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška nemajetkovej ujmy sa preto bude líšiť na základe individuálnych daností prípadu a z tohto dôvodu jej výšku nemožno paušalizovať.

Pokiaľ žalobca v súvislosti s nárokom na nemajetkovú ujmu poukazoval na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, súd poukazuje aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 01.03.2012, sp. zn. 9Co/285/2011, v ktorom tento súd výslovne uviedol, že samotné porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov patrí výlučne do právomoci ústavného súdu. Súd preto nemohol skúmať porušenie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a žiadne konanie v ktorom by bol konštatovaný prieťah v konaní sa nevedlo (žalobca to ani netvrdil ani nepreukázal). Je však potrebné zdôrazniť, že aj v prípade, že by sa potvrdilo porušenie základných práv žalobcu aj v tomto prípade by bolo potrebné preukázať existenciu konkrétnej nemajetkovej ujmy. Žalobca však vznik nemajetkovej ujmy nepreukázal.

Súd mal ďalej za to, že žalobca nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, keď nepreukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou.

Keďže žalobca nepreukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd návrh žalobcu ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ žalovaná vznesla námietku premlčania, súd mal za to, že táto bola neopodstatnená. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, počas ktorého predbežného prerokovania nároku neplynú premlčacia lehota, boli doručené žalovanej (podľa jej vyjadrenia) dňa 23.04.2012. Návrh žalobcu na začatie konania bol doručený súdu dňa 27.09.2012, teda pred uplynutím 3 - ročnej premlčacej lehoty.

Súd zároveň vyhodnotil návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, ako nedôvodný, nakoľko súd mal z úradnej činnosti za preukázané, že uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 02.07.2013, č. k. III. ÚS 295/2013-12, ústavný súd sťažnosť navrhovateľa pre porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9NcC/66/2012 z 19.10.2012 odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky. Predmetné konanie na Ústavnom súde bolo teda právoplatne skončené. Súd navyše zastáva názor, že podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu súdu o vylúčení sudcov okresného súdu nie je takým dôvodom, ktorý by zakladal či už obligatórnu povinnosť súdu konanie prerušiť alebo fakultatívnu možnosť prerušenia konania. O námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľom bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným Krajským súdom v Bratislave uznesením zo dňa 19.10.2012, č. k. 9NcC/66/2012. Súd mal za to, že vedenie konania o ústavnej sťažnosti nie je dôvodom na prerušenie konania, keďže sa jedná sa o procesnú otázku a nie o otázku, ktorá je prejudiciálnou vo vzťahu k riešeniu sporu vo veci samej. Súd preto rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Keďže úspešnej žalovanej vo veci v konaní žiadne trovy nevznikli (aspoň zo spisu nevyplývajú), súd jej ich náhradu proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal, nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca v celom rozsahu a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vec prejednal v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O.s.p.) napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny s nimi spájané, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že už vo svojej žalobe upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. To, že krajský súd v označených skutočnostiach nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, podľa žalobcu nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne aj v očiach verejnosti nie je možné tohto sudcu považovať za nestranného, a to aj z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (príkladmo poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.10.2012, č. k. 11NcC/46/2012-24), ako aj s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, a preto podľa neho nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci súdom prvého stupňa (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že súd prvého stupňa sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu ignoroval, a to napriek tomu, že žalobca trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde. Vytýkal tiež súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovanej, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal, a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom. Zastával názor, že súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je pritom dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd vydal poverenie, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Ďalej žalobca poukázal na zásadu kontradiktórnosti a namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd prvého stupňa podľa žalobcu porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Poznamenal, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise, pričom len také listiny by mohli slúžiť ako dôkaz. Ku skutočnosti, že žalovaná sa vo veci napriek výzve súdu prvého stupňa nevyjadrila, žalobca uviedol, že súd prvého stupňa mal preto rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. na základe žalobcom tvrdeného skutkového stavu. Súd prvého stupňa však namiesto toho bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil a následne vo veci meritórne rozhodol.

Žalobca zároveň predložil ako dôkaz o vzniku škody spoločnosti POHOTOVOŠŤ s.r.o. znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorým je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku a to v posudku v určenej výške. Súd prvého stupňa nevykonal dostatočne dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Uviedol, že v konaní tak boli

preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. V tomto konaní tak bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom a to prinajmenšom navrhovaným medzitimným rozsudkom. K návrhu na prerušenie konania žalobca uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdному pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Zároveň poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014, z ktorého vyplynulo, že súd prvého stupňa tým, že vo veci ďalej konal a rozhodol, pričom návrh navrhovateľa na prerušenie konania odignoroval, je v rozpore s ust. § 167 až ust. § 169, ktorým o návrhu na prerušenie konania sa rozhoduje uznesením.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Z obsahu spisu v prejednanej veci vyplýva, že súd prvého stupňa stanovil termín pojednávania na deň 16.09.2012. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 16.06.2014 (viď doručka na č.l. 61). Žalobca a ani jeho právny zástupca o odročenie pojednávania nepožiadali a ani neospravedlnili svoju neprítomnosť na ňom. Je nepravdivé tvrdenie žalobcu v odvolaní, že riadne a včas požiadal o odročenie pojednávania, pretože táto skutočnosť zo spisu nevyplýva. Zo zápisnice súdu prvého stupňa zo dňa 16.09.2014 vyplýva, že na predmetnom pojednávaní bola konštatovaná neúčast' právneho zástupcu žalobcu, pričom odvolací súd z obsahu spisu nezistil, že by sa žalobca z pojednávania ospravedlnil, resp. tiež že by požiadal o odročenie pojednávania. Vzhľadom na to súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 16.09.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu (§ 101 ods. 2, druhá veta O.s.p.). Tento postup súdu prvého stupňa bol v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a súd prvého stupňa ním neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. K odvolacej námietke žalobcu, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, odvolací súd poznamenáva, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobca zaslal súdu prvého stupňa dňa 12.09.2004 ústavnú sťažnosť, ako i návrh na zrušenie pojednávania, pričom však z obsahu spisu, najmä zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 16.09.2014 vyplýva, že súd prvého stupňa pojednával v neprítomnosti žalobcu, právneho zástupcu žalobcu a žalovaného s poukazom na ust. § 101 ods. 2 O.s.p., pričom otvoril pojednávanie, oboznámil výsledky prípravy pojednávania, oboznámil návrh vo veci samej, návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu o jeho ústavnej sťažnosti, avšak zároveň sa okrem iného oboznámil i s uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 02.07.2013, č.k. III ÚS 295/2013-12, ktorý je súčasťou spisu (č.l. 82 - 90), z ktorého vyplýva, že Ústavný súd SR III ÚS 295/2013-12 predbežne prerokoval sťažnosť žalobcu týkajúcu sa veci vedenej pod sp. zn. 9NcC/66/2012, z 19.10.2012, ktorú odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie a rozhodnutie. Preto správne súd prvého stupňa vyhodnotil návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom bolo rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd ako nedôvodný a to vzhľadom na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 02.07.2013, č.k. III ÚS 295/2013-12, kde Ústavný súd sťažnosť žalobcu na porušenie jeho základných práv uznesením odvolacieho súdu sp. zn. 9NcC/66/2012, z 19.10.2012 odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR. Správne súd prvého stupňa konštatoval, že konanie na Ústavnom súde bolo právoplatne skončené, navyše i odvolací súd má za to, že vedenie konania o ústavnej sťažnosti nie je dôvodom na prerušenie konania, keďže sa jedná o procesnú otázku, a nie o otázku, ktorá je prejudiciálnou vo vzťahu k riešeniu sporu vo veci samej.

Pokiaľ ide o vec samu, odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Správne súd prvého stupňa uzavrel, že paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho nie je dôkazom o vzniku a výške škody. Správne konštatoval, že žalobcom predložený dôkaz a to znalecký posudok č. 1/2014, zo dňa 17.01.2014 je iba všeobecným vyčíslením nákladov, ktoré však konkrétne nepreukazujú vznik a výšku majetkovej škody v prejednanej veci. Žalobca v tomto konaní teda neuniesol dôkazné

bremeno. Správne preto súd prvého stupňa návrh žalobcu v tejto časti o náhradu škody zamietol. V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na riadne a dostatočné zdôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. V tejto časti zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 OZ. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by postupom žalovanej došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti žalobcu. Treba uviesť, že žalobca v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku ním namietaného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti.

Neobstojí argument žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Podľa odvolacieho súdu je napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby. Rovnako obsahuje ustanovenia právnych predpisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj náležite interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec náležite právne posúdil a svoje rozhodnutie aj patričným spôsobom odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že súčasťou práva na spravodlivý proces nie je právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami, či právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. Preto sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením žalobcu, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, resp. arbitrárny. K ďalšej námietke žalobcu v súvislosti s prerušením konania, okrem skutočností, ktoré odvolací súd uvádzal v úvode odôvodnenia tohto rozhodnutia k námietke žalobcu, ktorý poukázal na judikatúru krajských súdov a to konkrétne na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014 odvolací súd k tvrdeniu žalobcu uvádza, že predmetné rozhodnutie nie je možné aplikovať na danú vec, pretože súd prvého stupňa v predmetnej veci o návrhu žalobcu na prerušenie konania rozhodol tak, že návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol a teda neobstojí tvrdenie žalobcu, že súd prvého stupňa jeho návrh na prerušenie konania mal odignorovať a tým porušiť príslušné procesné ustanovenia.

Súd prvého stupňa tým, že zamietol žalobu žalobcu ako neopodstatnenú z dôvodu, že nie je daná zodpovednosť žalovanej podľa § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z.z. a to vzhľadom na tú skutočnosť, že v konaní nebolo preukázanie kumulatívnych zákonných predpokladov v objektívnej zodpovednosti štátu (nepreukázanie nesprávneho úradného postupu štátu, nepreukázanie vzniku škody, resp. nemajetkovej ujmy, nepreukázanie existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a nemajetkovej ujmy), súd prvého stupňa rozhodol vecne správne a preto odvolací súd sa plne stotožňuje s jeho právnym záverom a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p., ale aj ust. § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p., v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a v spojení s ust. § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože takýto návrh žalovaný nepodal a v odvolacom konaní mu ani žiadne trov nevznikli.

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť v lehote 10 dní súdny poplatok za odvolanie v sume 23,- eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne položkou 7a Sadzobníka súdnych poplatkov pokiaľ sa týka sumy 20,- eur a položkou 20a Sadzobníka súdnych poplatkov pokiaľ sa týka sumy 3,- eur (18 x 0,10 eur).

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Žiadal napadnuté uznesenie zrušiť bez náhrady. Uviedol, že mu bol vyrubený súdny poplatok vo výške 20,- eur za podané odvolanie podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb. v platnom znení, pričom podľa predmetnej položky sa poplatok vyrubuje za žalobu, pričom z definície spoplatneného úkonu vyplýva, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody a spoplatneniu nepodliehajú

ďalšie úkony vo veci samej ako sú okrem iného odvolanie, dovolanie a podobne. Uviedol, že žalobca podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu s tým, že súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Uviedol, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Preto žalobcovi bola v rozpore so zákonom o súdnych poplatkoch uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. Navyiac poukázal na ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konanie začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, ak keď sa stanú splatnými po 30.09.2012. V danom prípade bola žaloba žalobcom podaná pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z.z. a preto je nutné s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Uviedol, že do 30.09.2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/ Zákona o súdnych poplatkoch konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal odvolanie žalobcu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v napadnutej časti nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 4 veta prvá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou.

Podľa § 6 ods. 2 veta prvá a druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Návrhy (odvolania, dovolania) sa spoplatňujú ku dňu ich podania a podľa sadzobníka súdnych poplatkov, účinného ku dňu podania návrhu.

Podľa položky 1 bod 3 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení, poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

Súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona. Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ, dovolateľ (§ 5 ods. 1 písm. a/ zákona). Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v dovolacom konaní vo veci samej (§ 6 ods. 2 veta prvá, druhá zákona). Poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti. Ostatné poplatky sú splatné do troch dní po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa uložila povinnosť zaplatiť poplatok, alebo ktorým sa schválil zmluvný (§ 8 ods. 1, 4 zákona). Z ustanovenia § 4 ods. 1 zákona bolo vypustené písm. c/ (od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom) s účinnosťou od 01.01.2006 zákonom č. 621/2005 Z. z. S účinnosťou od 01.07.2007 bolo zákonom č. 273/2007 Z. z. do § 4 ods. 1 zákona vsunuté písm. k/ (od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom), ktoré bolo (písm. k/) z ustanovenia § 4 ods. 1 zákona vypustené zákonom č. 286/2012 Z. z., s účinnosťou od 01.10.2012. Z dôvodovej správy k zákonu č. 286/2012 Z. z. vyplýva, že sa

týmto opatrením reaguje na nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. na súdoch, v ktorých sú predmetom sporu istiny v sumách nezriedka presahujúcich milióny eur bez toho, aby nároky žalobcov mali oporu v zákone. Oslobodenie od súdneho poplatku v súdnom konaní o náhradu škody má pre súdy v konečnom dôsledku za následok výrazný zárasť sporovej agendy, keďže v štádiu predbežného prerokovania nároku v konaní pred ústredným orgánom štátnej správy nie je možné nárokom žiadateľov z dôvodu právnej neopodstatnenosti vyhovieť s tým, že pokiaľ sa v súdnom konaní preukáže nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, prípadne jeho nesprávny úradný postup a štát bude zaviazaný na náhradu škody, úspešnému žalobcovi v rámci náhrady trov konania súd prizná i náhradu trov na zaplatenom súdnom poplatku. Žaloby sa budú spoplatňovať podľa položky č. I sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení zmien a doplnkov (ďalej len sadzobník) a upravuje spôsob výpočtu súdneho poplatku z návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba. Podľa prvej vety bodu 3 poznámky k položke č. I sadzobníka poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej (v dôsledku zmeny zákona č. 71/1992 Zb. uskutočnenej zákonom č. 465/2008 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2009). Za podanie návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je určená osobitná sadzba, v sume 20,- eur (položka č. 7a sadzobníka; od 01.10.2012). Z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012 (§ 18ca zákona).

V posudzovanej veci sa žalobca žalobou podanou na súd prvého stupňa dňa 27.09.2012 domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z., a dňa 26.11.2014 podal odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 16.09.2014, č.k. 9C/40/2012-91.

Od 01.10.2012 súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nepožíva vecné oslobodenie od súdnych poplatkov a preto pokiaľ aj žalobca podal návrh na začatie konania pred dňom 01.10.2012, jeho časť, odvolacie konanie, bolo nepochybne začaté po 01.10.2012.

Z vyššie uvedeného výkladu jednoznačne vyplýva, že zákonodarca rozlišuje medzi návrhom na začatie konania, odvolaním, dovolaním a vysvetlil, že v prípade, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní.

V posudzovanej veci bolo odvolacie konanie začaté po 01.10.2012 a preto žalobcovi vznikla povinnosť zaplatiť poplatok za podané odvolanie podľa zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom v čase podania odvolania; výška poplatku za odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa je v rovnakej sadzbe ako poplatok z návrhu na začatie konania (po 01.10.2012), pričom za irelevantnú je potrebné považovať skutočnosť, že v sadzobníku nie je uvedená povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa vydaného v konaní o náhradu škody, náhradu nemajetkovej ujmy, podľa zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko úplne iná situácia by bola v prípade, ak by naďalej, aj po 01.10.2012, sa na konanie o náhradu škody, nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. vzťahovalo vecné oslobodenie od súdnych poplatkov.

Žalobca vo svojom odvolaní poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.03.2007, sp. zn. 4 Cdo 39/2007, ktorý sa však vzťahuje na iný skutkový základ (keďže samotné exekučné konanie spoplatnené nebolo, nemohlo byť v rámci neho spoplatnené ani odvolacie konanie), s tým, že citáciu jeho odôvodnenia žalobca vytrhol z kontextu bez viazanosti na rozhodujúce právne skutočnosti.

Podľa § 212 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania.

Odvolací súd z odôvodnenia rozhodnutia mal jednoznačne za preukázané, že žalobca podal odvolanie len pokiaľ sa týka súdneho poplatku v sume 20,- eur za odvolanie podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Napadnutým uznesením však súd prvého stupňa okrem súdneho poplatku za odvolanie vo výške 20,- eur vyrubil žalobcovi i súdny poplatok v sume 3,- eur podľa položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov,

pričom túto časť žalobca v písomne podanom odvolaní nenapadol a preto v tejto časti uznesenie súdu prvého stupňa nadobudlo právoplatnosť.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p., v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.